[Ulrich.]
den højtærede Minister for Statsbanernes overordentlige Ivrighed efter at overtage Bilruter her i Landet. Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, der talte for Partiet Venstre, og jeg paa mit Partis Vegne anmodede jo Ministeren om at være meget varsom med at overtage nye Ruter, indtil Loven om Omnibus- og Fragtmandskørsel var revideret. Jeg skal henvise til mine Udtalelser (Folketingstidende 1932—33 Sp. 3822), hvor jeg siger:

„Ministeren svarede paa mit Spørgsmaal, om der agtedes overtaget andre Ruter, at det var under Overvejelse at overtage 28 Ruter inden 1. Januar, idet man havde gjort Amterne opmærksom paa, at disse 28 Ruter kunde Banerne ønske at overtage. Jeg vil meget henstille til Ministeren at være varsom med Overtagelsen af disse Ruter. Særlig da Ministeren har lovet at forelægge Loven til Revision, synes jeg, der burde udgaa en ny Henvendelse til Amterne om ikke at forlænge disse Koncessioner for mere end et Aar, saadan at der kunde blive Lejlighed til at tage hele denne Sag op til Drøftelse her i Rigsdagen. Jeg tror, den trænger til det."

Dertil svarede Ministeren intet, og en noget lignende Henvendelse kom fra det ærede Medlem Hr Vagn Bro, saaledes som det ærede Medlem i Dag har gjort Rede for. Og saa forekommer det mig alligevel, at den højtærede Minister, naar han ikke direkte svarer paa dette, i og for sig er bundet til at være varsom paa dette Omraade. Nu kan det jo godt være, at Forhandlingerne den Gang allerede har været saa langt fremme med de forskellige Amter, at Ansøgninger om disse Ruter har været indgivet; det vil den højtærede Minister maaske kunne oplyse os om. Ja, i saa Fald har der jo været paabegyndt et Arbejde, som ikke kunde standses, men der er, saa vidt jeg ved, overtaget en Snes Ruter i Løbet af Sommeren, siden denne Forhandling fandt Sted her Jeg tvivler ikke om, at disse Ruter er overtaget paa en saadan Maade, at de private Indehavere har faaet fuld Betaling for dem ved Overtagelsen, men jeg tror, det havde været tjenligt for Ministeren, om han havde holdt lidt igen, om han ikke i saa stærk en Udstrækning havde givet efter for det Pres, om jeg saa maa sige, som Statsbanerne har udøvet over for den højtærede Minister. Jeg tror, det havde været mere loyalt over for de forskellige politiske Partier her i Rigsdagen, om Ministeren havde været lidt mindre aggressiv paa dette Omraade. Vi sidder jo nu og gør Forsøg paa at naa til et Resultat med Hensyn til en Revision af Loven om Omnibus- og Fragtmandskørsel, og der er vel al mulig Sandsynlighed for, at vi bliver enige om en ny Affattelse af denne Lov, og jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister sætter Pris paa, at der opnaas Enighed om denne Lovgivning. Men saa forekommer det mig, at det havde været rigtigere, om den højtærede Minister ikke var gaaet med til at lade Statsbanerne overtage flere Ruter, end det var absolut nødvendigt derved, at Koncessionerne til Privatmand var udløbet, saaledes at Statsbanerne maatte gribe til og søge Koncessionerne, inden de blev givet til andre.

Derfor vil jeg gerne blande lidt Malurt i Bægeret over for den højtærede Minister og paa visse Omraader give Forespørgeren Medhold med Hensyn til Betimeligheden af at stille en saadan Forespørgsel, navnlig ud fra, at den ærede Forespørger jo har mindre Kendskab til hele dette Forhold i Øjeblikket end vi andre, der deltager i Forhandlingerne paa dette Omraade. Men jeg kan ikke strække mig saa vidt, at jeg vil stemme for den Dagsorden, den ærede Forespørger har fremsat.

Jeg synes for øvrigt ikke, hele dette Spørgsmaal er af saa stor Værdi, at man skal tage det saa højtideligt at fremsætte Dagsorden om det. Nu er Dagsordenen jo imidlertid fremsat, og saa kan den ærede Forespørger faa Fornøjelsen at stemme for den og maaske faa sine Partifæller til at stemme med. Men vi andre vil afholde os derfra i Haab om, at vi snart i Rigsdagen kan faa gennemført en Revision af den nævnte Lov, som for Fremtiden forhindrer, at den højtærede Minister paa dette Omraade foretager Foranstaltninger, der ikke har Rigsdagens Billigelse gennem vedtagen Lov.

Steen: Da Rigsdagen i 1927 vedtog den nugældende Lov om Omnibus- og Fragtkørsel med Motorkøretøjer, havde vi fra Det radikale Venstres Side — hvad jeg den Gang gav Udtryk for — vore stærke Tvivl om, hvorvidt denne Lov vilde komme til at virke paa en for alle de interesserede Parter tilfredsstillende Maade. Naar vi trods disse Betænkeligheder stemte for Loven, hvad hele Rigsdagen jo gjorde, var Begrundelse at søge deri, at vi paa det Tidspunkt befandt os i en Art Tvangssituation, idet det maatte anses for en bydende Nødvendighed, efter at Afgiftslovene af 1927 for Motorkøretøjer var